

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština zahteva.

Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravníštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ne bo nič!

V zadnji seji deželnega zbora koroškega se je primeril čuden prizor. Z ozirom na osebi, kateri sta igrali glavni ulogi, bi rekli, da je bil smešen, da z ozirom na stvar ni bil tako neizmerno žalosten.

V tej seji, o kateri je obvestil svet c. kr. korespondenčni urad, je ustal celovski knezoškof dr. Kahn, tisti dr. Kahn, ki je postal škof, ker se je papežu natvezilo, da je zmožen slovenskega jezika, in izrekel željo, naj bi na Koroškem zavladal mir in naj bi nehala nasprotstvo mej obema, v te kronovini živčima narodnostima.

Za knezoškofom Kahnem je ustal deželni predsednik baron Schmid Zabierow. Pritrjal je škofu in rekel, naj škof to pové svojim duhovnikom, češ, da potem takoj nastane mir.

Škofa Kahna poznamo. Odkar je celovski škof, dela na to, da ponemči slovensko prebivalstvo na Koroškem in da odvrne slovensko duhovščino od dela za slovenske narodne ideale. Neštevilnokrat smo že imeli žalostno priliko govoriti o njegovem delovanju zoper slovenske narodne interese, zato tudi ni dvoma, kak mir si on želi: grobni mir; slovenski narod naj se odpove svojim ustavno zajamčenim a še vedno nedoseženim pravicam in naj se potopi v nemškem morji. To je želja katoliškega knezoškofa dr. Kahna in tako je umeti njegove besede, katere je, pobožno zavijaje oči, izustil v koroškem deželnem zboru.

In deželni predsednik koroški, spomenikov željni baron Schmid-Zabierow, ga je prav umel. Kaka čutila goji baron Schmid za nas Slovence, to smo že tolikrat čutili na svojem narodnem telesu; baron Schmid ima glede narodnega miru iste nazor, kakor škof Kahn: uničiti slovenski narod na Koroškem, to je njegovo vodilno načelo in zato je pritrjal knezoškofu Kahnu.

Takega narodnega miru, kakor si ga želita škof Kahn in deželni predsednik Schmid, pa koroški Slovenci ne marajo in ga ne bodo nikdar marali; bolje je v ljutem boju častno umreti, nego v sramotni apatiji umirati in zato bodi gospodoma brez ovnikov povedano: Ne bo nič!

Kar sta knezoškof dr. Kahn in dež. predsednik

baron Schmid v deželnem zboru koroškem uprizorila, je bila komedija in sicer dvojna komedija. Hotela sta se višjim krogom prikupiti in predstaviti kot pravična in nepristranska, narodnostni mir ljubeča moža in zato sta se volka oblekla v ovčjo kožo, zajedno pa sta skušala očrtniti slovensko duhovščino.

Škof dr. Kahn se ni mogel sam lotiti slovenske duhovščine, zato je to prepustil dež. predsedniku, a temu požrtvovalno asistiral. Dež. predsednik je na škofov govor rekel, naj pove dr. Kahn to, kar je povedal v zbornici, slovenski duhovščini. Deželni predsednik je hotel s tem reči, da je vse narodnostno nasprotstvo na Koroškem le umetno narejeno, da je je zakrivila slovenska duhovščina, slovensko prebivalstvo pa da ne želi drugega, nego ponemčiti se, čim prej mogoče.

Priznati se mora, da sta dež. predsednik baron Schmid in knezoškof dr. Kahn svojo komedijo premeteno uprizorila. Uradnim potom so prišle besede dež. predsednika v liste, izvedeli so zanje ministri in verjeli jim bodo, saj je pri seji navzočni škof dr. Kahn s svojim molčanjem potrdil, da je dež. predsednik glede slovenske duhovščine govoril resnico.

Zavzeti razmer se ne poznavajo če člani novega ministerstva zoper težnje slovenskega naroda na Koroškem, to je bilo očitni namen te deželno-zborske mej škofom Kahnem in dež. predsednikom Schmidom dogovorjene komedije.

Slovenski poslanci naj skrbijo, da dobi ministri predsednik jasen pojem o koroških razmerah in da se tako paralizuje prizadevanje škofa Kahna in barona Schmid. Zajedno pa naj iz tega slučaja posnamejo nauk, da nam je veliko prizanašanje le na kvar. Povsod, kamor se ozremo, vidimo, da dela birokracija in višja duhovščina z vsemi silami zoper nas, dočim se jej mi le z veliko delikateso in obzirnostjo ustavljamo.

Tudi tu naj nam bodo Čehi v vzgled. Podrli so namestnika Thuna, in grof Thun je jeden prvih aristokratov v državi, sorodnik prvih familij, nositelj zgodovinsko slavnega imena, neodvisen in imovit, jako priljubljen pri cesarju, osebni prijatelj mnogih članov cesarske rodbine in nemškega cesarja Viljema,

bivši najboljši prijatelj cesarjeviča Rudolfa in tol upliven, da lahko paralizuje delovanje celega ministerstva. Češka odločnost in brezobzirnost je podkopala stališče temu možu; koliko laglje mora biti boj zoper jaro gospodo, zoper birokrate, ki so se s protekcijo povzpeli na višje mesto, katere pa zmatrajo odločilni krogi za povsem navadne uradnike, ki morajo plesati, kakor se jim ukaže. Da smo zoper različne Schmide in Rinaldinije postopali Slovenci tako odločno, kakor Čehi proti Thunu, bi se ne primerjali taki prizori, kakršni so se primerili v Po-reču in v Celovcu.

V Ljubljani, 3. februvarja.

Pravične slovenske zahteve. „Südsteirische Post“ je priobčila jako zanimiv članek. V njem najpoprej dokazuje, kako so prazne fraze o poslovenjenju Celja in o trditvi tudi, da ima Celje prastaromemško prebivalstvo. Znani štajerski zgodovinar Martin Zeiller piše, da se je v sedemnajstem stoletju v Celju govorilo v obeh jezikih, na kmetih pa jedino slovenski. Po ljudskem popisovanju 1880 leta je na Štajerskem razmerje mej Nemci in Slovenci bilo 2.05, leta 1890 pa že 2.1 torej se je razmerno število Nemcev bolje pomnožilo in se torej o kakem poslovenjenju ne more govoriti. Po številu slovenskega prebivalstva imajo Slovenci pravico do 4 slovenskih srednjih šol. Zato se pa osnova celjske dvojezične gimnazije ne more zvati že za poseben uspeh. V bližji bodočnosti morajo Slovenci zahtevati jedno slovensko nižjo realko ali pa paralelke na realki v Mariboru. Slovenski učenci na nemški realki ravno tako težko izhajajo kakor na nemški gimnaziji. Nadalje je potrebna preosnova deželnega odbora, da bodeta vsaj dva odbornika Slovence. To je posebno zaradi tega potrebno, ker nemški odborniki kažejo nasprotstvo nam Slovincem, kar se je zlasti pokazalo v vprašanji celjske gimnazije. Kdor pa govori o nižji vrednosti slovensčine, ta slovsstva in zgodovine ne pozna. Še prejšnja stoletja so Nemci pisali neko mešanico iz nemščine, francoščine in latinščine, katero sedaj nikdo več ne razume. Še pred 25 leti so se v boljših družbah sramovali nemški govoriti. Le francoščina je bila jezik finega in omikanega sveta. Še dandanes jedilne listke za poje-

Listek.

Tevs eboran.

„Sokolovi“ maskaradi na čast izvirno sanjal V.

(Dalje.)

— Ušesar je bil moj najboljši prijatelj. Nisem ga ljubil toliko radi lepih ušes, kakor zavoljo učenosti in izrednega duha. Imel je poseben dar, da je slišal in videl, kar drugi ljudje ne morejo slišati in videti. Pečal se je že od mladosti mnogo z naravo in poznal vse njene skrivnosti. V Tivoli je hodil proučevati žabje petje in ptičje regljanje, ob Ljubljanci je motril živahno življenje svetovnoznanih njenih rib, rakov in kapeljev. Na Rožniku je pa poslušal ob lepih in svetlih nočeh sferno godbo, katero je pred njim čul samo še Pitagoras. Najlepše neki poje luna. Vsaj Ušesar se ni mogel naslišati njenega milega glasu. Mars pa, kakor mi je pravil Jur, ni posebno muzikalen in ima nekam prenenčec glas, kar zelo moti, kadar se spravi jo planetje skupaj in zapoje katero v koru.

Specialiteta Jurjeva je pa bila živalska in rastlinska duša. Sad korenitih njegovih študij na tem polji so bili neminljivi spisi: „O vplivu mesečevem

na pasjo poželjivost“, „Vreme in žabja odkritosrčnost“ in „Jedno noč pod milim nebom ali kako vpliva zajec na značaj zeljnatih glav“. Radi teh treh ženjalnih spisov je postal Ušesar jeden „nem-smrtnih“ na naši akademiji in profesor živalskega in rastlinskega dušoslovja na ljubljanski univerzi.

Ušesar pa ni živel samo svoji vedi, kakor navadno učenjaki, ampak zanimal se je za vse, kar le more zanimati moža. Kakor vsaki dan tako je tudi danes bral modni list, da je vedel potem o čem govoriti v moški družbi. Toda posebno pozorno danes ni čital. Saj tudi ni imel potrebnega miru za to. Vse v jedno so mu sedale sitne muhe na lepo glavo. Osebito jedne je bilo volja po vsakem do dobra preiskati vse gube in grbanje njegovih ušes. Prijatelj moj jih je vihal sicer in vil, udarjal ž njimi in fofotal, kakor kura s perutnicami. Vse zaman! Odnana in zapodena je priletela muha iz nova, se usedla na drugo uho, stopicala, čedila tenke nožice, pikala, brskala in škrbjala po uhlju.

Resnično se je razveselil Ušesar zato, ko sem povzdignil glas v sledeči ogovor:

„Pozdravljam te, prijatelj Jur. Dobro sicer vem, da ima zadnji modni list jako zanimljivih novic in razprav. Posebno tisto je imenitno in pod-

učljivo, kar piše o vplivu hlač na pluća... Toda danes je vroč dan, neznansko pripeka oblak. Nehaj in pojdi z menoj, greva v gozd!“

Ušesar je bil koj pripravljen. Kmalu sva bila ob robu tivolskega gozda.

Krasen razgled se nama odpre čez jasno Ljubljano. Prvi moj pogled velja Golovcu. O to presenečenje! Ravno se je začela tam dirka ljubljanskih biciklistov.

Prijatelj je jel brskati pod debelim hrastom in iskati broščev, ki jih je rabil za neko predavanje. Shranjeval jih je v veliko botansko pušico, ki jo je nosil vedno s seboj. Dijaki so mu nadeli radi tega ime „Jur s pušo“. Jaz pa sem potegnil umetno v jeden aparat združen daljnogled in slišalnik iz žepa in pazno gledal in poslušal, kaj se je godilo na divnem našem Golovcu.

Lepa vrsta tekmovalcev se brzo pomika po strmini navzgor, vsem naprej znani šampion Cene Hob. Ljudij se kar tara ob straneh dirkališčinih. Vidi se vsem, kako željno pričakujejo izida. Natančno razločim klice: „Cene, pritisi, leti, beži, Luka Žakec je komaj za korak za teboj!“ Ni treba te vzpodbude. Cene je prvi na vrhu. Veličastno se

dine v Gradcu sestavljajo v francoščini, seveda štarska jedila prevajajo v tako francoščino, da je ne razume noben poznavalec jezika, temveč lestrežeti, ki poznajo tajnosti kuhinje. Noben narod se ne pusti vedno zatirati tudi, Slovenci ne. Še Rimljane so zmagali zatirani narodi, ki še niso imeli nobenih temeljnih zakonov, ki bi je bili varovali ali za samostojnost navduševali.

Koroški deželni zbor je vpeljal nov volilni red, če tudi je vladni zastopnik priporočal, naj se počaka, da se reši volilna reforma v državnem zboru. Slovenska poslanca sta ugovarjala načrtu deželnega odbora, ker se ni volilna pravica raztegnila na vse, ki imajo volilno pravico za občinske volitve in ker se pri razdelitvi volilnih okrajev ni oziralo na narodnost in ker se obdrži kurija veleposestnikov, ki ni več času primerna. Po novem volilnem redu se je pomnožilo število kmetijskih poslancev za jednega in število mestnih poslancev tudi za jednega. Okraji so se na novo razdelili v kmetijskih občinah, tako, da bode vsak okraj volil le jednega poslanca. Pri razdelitvi okrajev je večina pred vsem na to gledala, da liberalci obdržijo, kolikor je največ mogoče, mandatov.

Iredentovstvo v tržaškem dež. zboru. V poslednji seji tržaškega deželnega zbora se je zopet pokazalo jako očitno iredentovstvo. Spadoni je vprašal deželnega glavarja, kako da njegov predlog, da se izrečejo simpatije italijanski vojski, ki se hrabro bori v Afriki za civilizacijo, ni na dnevnem redu. Poslanci in galerija so govorniku pritrdili in ploskali. Deželni glavar je odgovoril, da tudi on občuduje hrabrost Italijanov, kakor jo občuduje ves svet. Predloga pa na dnevni red ni postavil, ker stvar ne spada v delokrog deželnega zbora. Spadoni je bil z odgovorom zadovoljen, le to je obžaloval, da je poslovni red tak, da razprava o tako važni stvari ni mogoča. Potem se je razpravljalo o Cambonovem predlogu, naj deželni odbor v svojem delokrogu vse mogoče stori v varstvo osebnosti svobode. Ta predlog se je stavil zaradi tega, ker so zaradi iredentovskih demonstracij na predvečer 20. septembra bili kaznovani nekateri italijanski razgrajalci. Italijani bi torej radi, da bi se jim pustila popolna svoboda za protiavstrijske demonstracije. Predlog se je izročil deželnemu odboru. — Ko je bil dnevni red končan, bežali so skoro vsi italijanski poslanci iz zbornice, kakor bi jih s palico podil. Deželni glavar je skoro prei praznimi stoli zaključil zbor. Iredentovska ušesa namreč ne morejo slišati evviva na avstrijskega cesarja, s katerim se običajno zbor zaključuje. Ko bi naši državni pravdniki bili tako strogi kakor nemški, bi v kratkem čitali po listih, da je večina tržaških deželnih poslancev zatožena razžaljenja Njegovega Velikanstva, ker so bežali, da jim ni bilo treba klicati vladarju evviva.

V moravskem deželnem zboru je predlagal Čeh Pacak, naj se volilna pravica raztegne na vse davkoplačevalce in tiste, ki imajo občinsko volilno pravico ter naj se okraji razdelijo po narodnosti. Veliko upanja ni, da bi večina pritrdila temu predlogu.

Volilna reforma v dolnje-avstrijskem deželnem zboru. Protisemitje hočejo predlagati, da se za dolnje-avstrijski deželni zbor vpelje v

dosedanji kmetijski in mestni kuriji občna volilna pravica, ali bi se pa začela še le s 30. letn. Proti temu predlogu so odločno socialni demokratje, ki potem nimajo dosti upanja, da bi zmagali v dunajskih okrajih.

Italijani v Afriki. Abesinci niso italijanskega podpolkovnika kar brezpogojno pustili oditi iz trdnjave Makale, zato so Italijani morali Abesincem izročiti tri abesinske prince, katere so bili z zvijačo dobili Italijani v svoje roke. Pisanje italijanskih listov, da so hoteli Abesinci s tem pokazati neko priznanje italijanske hrabrosti, je bilo popolnoma prazno. Da slučajno Italijani niso imeli abesinskih princev vjetih, bi bil Galliano vzlic vsej toliko proslavljeni svoji hrabrosti sedaj abesinski vojni jetnik. Seveda v Evropi tudi ne vemo, kako je s hrabrostjo njegovo, ker italijansko poveljništvo jako olepša svoja poročila. Iz Afrike do Italije je daleč in zato pač ni težko iz marsikake muhe narediti slona.

Dopisi.

Iz Trsta, 31. januarja. (Bog te nesil!) Ko je bivši primorski namestnik baron Pretis odstopil, želeli in upali smo Slovenci, da se bode njega naslednik nekoliko bolj oziral na težnje večine primorskega prebivalstva, Slovencev in Hrvatov, ter svojo politiko uredil tako, da tudi ti dobijo nekoliko prispadajočih jim pravic. Na mesto de Pretisa, kateri je slovenske prebivalce na Primorskem smatral za neko nižje plemo, za „narod brez fraka“, prišel je mož, ki je večinoma služboval pri tržaškem namestništvu, mož, kateremu so primorske razmere vsled njegovega dolgega službovanja na Primorskem bile dobro znane in kateri je bil sam priča, da je bivši namestnik postal v Primorju nemogoč uprav radi tega, ker ni v potreben obzir jemal želj in teženj večine primorskega prebivalstva. Vitez Rinaldini je bil ta mož, ki je od zadnje stopinje uradnika povzpel se do mesta c. kr. namestnika v Trstu. Že začetek njegove vladavine je pokazal, da je na to mesto prišel sicer n o v mož, a sistem da je ostal stari: primorska dežela je že davno imela nekak umeten pečat italijanskega značaja, in ta značaj vzdržati in gojiti in nadalje, to nalogo si je izbral novi namestnik. Italijani, čeprav so tako radikalni in rudeči, vendar so Avstrijci — mislil si je novi gospod namestnik; čeprav nerodno in avstrijskemu duhu ne ugajajoče, vendar so oni dosedaj vladali Primorsko; ljudstvo je bilo pod njih gospodstvom vendar „mirno“, ergo: quies non movetur — mislil si je g. Rinaldini; Slovenci in Hrvati so itak mirne ovčice ter me bodo ubogale, če tudi jih bom vodil v laško brezdnost; ne smem pa razburiti Lahov, temveč osrednji vladi dokazati, da Italijani niso tako iredentovski, kakor jih slikajo njih nasprotniki in kakor jih kažejo njih dejanja. Jeden prvih korakov namestnika Rinaldinija bil je: prikupiti se v Trstu vladajoči liberalni laški stranki ter v mestnem zboru napraviti nekak modus vivendi med vladno in intrinsigantno, preko državne meje šikalečo stranko progresivo. Ta njegov prvi politički korak je bil zajedno njegov prvi politički greh, kajti kompromis, ki se je ustvaril pred šestimi leti med progresivo in takozvano konservativno stranko v Trstu, je bil pravi unikum — nevredno dete avstrijskega državnika. Ta kompromis je pokazal, da je v Trstu iredenti tako zrasel greben, da se več ne boji niti vlade; ta kompromis je tudi pokazal, da med avstrijskimi Lahi ni niti govoriti o konservativcih in liberalcih, kajti obe ti stranki sta si v istini jednaki v zaničevanju drugih narodnosti in teptanju avstrijskih temeljnih zakonov. Goriški,

isterski in najbolj tržaški Slovenci so se o tem še posebno pod vladno Rinaldinijevo do dobra prepričali. Razlika med italijanskimi konservativci in progresivci je menda le v lastni sebičnosti in dobičkalnosti, kajti dočim zobljejo pristaši prve stranke večinoma direktno iz vladnih jasl, se zbirajo drugi okrog bogato obložene mize tržaškega magistrata ter tu z denarjem ubozih občanarjev uganjajo velikolaško politiko, pri katerem počenjanju pa vedno kaj v njih žepe odpade. Zasluga sedanjega namestnika na Primorskem je bila menda ta, da je pokvaril pičlo število dobromislečnih konservativcev ter jih pretvoril v najhujše sovražnike slovenstva in njega zatiralce. Pač lepa zasluga za avstrijskega uradnika! Videč, da je s svojim kompromisom v tržaškem mestnem in deželnem zboru napravil slovesen „fiasco“, ogledal si je pridni namestnik tudi po oni velevlasti, ki vlada javno mnenje ter je pridobiva za to ali ono stvar — na časopise. Njega mišljenje naj bi razglašal in branil poseben časnik. Tudi jednacega bilo je težko dobiti med tedanjimi pokvarjenimi časniki in časnikarji v Trstu. Za cvenk se pa vse dobi in znani jaslar „Mattino“ z njegovim duševnim rednikom pokojnim Matkovičem bil je kakor navlaš v to vsvarjen: saj je njega urednik kot bojevnik v vojski zadovoljil rudečega Garibaldija, kako bi pač ne zadovoljil v peresnem boju gospoda namestnika Rinaldinija. Odkar je „Mattino“ namestniško glasilo, odlikoval se je v boju proti Slovanom; bolj podlih nazorov o nas pač ni bilo čitati v nobenem laškem časopisu kakor v avstrijskem „Mattinu“; no, list je dobro služil svojega gospodarja ter mu še dandanes v povečeni obliki služi ter razkriva čutenje in čuvstvovanje sedanje primorske vlade. Kaj naj rečemo o tržaškem in goriškem magistratu in o deželnih zbiorih v Trstu, Istri in Gorici? Dogodki prejšnjih let in posebno dogodki zadnjih dni so vsacemu v živem spominu. Avita cultura povsod krepko napreduje ter uspešno pripravlja pot laškemu bersaglierijem v deželo. Slovenski poslanci v Istri in Trstu so prisiljeni tirati abstinenco politiko, ker se slovenske pravice v teh zastopih očitno teptajo ter se njih zagovorniki postavljajo v zasmeh. Slovanski poslanci v Istri skoraj niso več svojega življenja varni. Kakšne sado ve rodila Rinaldinijeva „zmerna“ vlada me Lahi, kaže nam očitni upor Pirančanov vojaštvu radi dvojezičnega napisa nad tamošnjim sodiščem. Kakšno prepričanje je vzgojila politika Rinaldinijeva me „avstrijsko čutečimi“ Lahi, kažejo nam zopet dogodki in tržaškem deželnem zboru, kjer je več deželnih poslancev zahtevalo od deželnega predsednika, da se v avstrijskem deželnem zboru sklene resolucija v pozdrav italijanskemu generalu in avstrijskemu begunu — na njega ujetju v Makali; klici „Viva Baratieri“, „Viva Galliano“, „Viva l'esercito italiano“, koje so izuščali neodrešeni Pirančani in Piranke v javnem gledališču me udarjanjem isterske himne. Iredentizem menda ni mogel bolj procvetati nego pod modro vladno Rinaldinijevo. Po prepričanju vsacega Avstrijca je mera že prepolna in skrajni čas bi pač bil, da se jedenkrat konča s to — iredentovsko politiko, ki dela sramoto avstrijski državi. Z veseljem je moral torej pozdraviti vsak dobromisleč Avstrijec vest, da se je stališče viteza Rinaldinija omajalo ter da v kratkem odide. Takajšnji „Indipendente“ že javka po njem, če prav pravi, da je z njegovo politiko progresivi stranki bolj škodil nego koristil. Indipendente, jedini dosledni zagovornik Progresia, ima morda tudi prav v tem, kajti sedanji namestnik s svojim nastojanjem je hotel siloma združiti dva skrajna si nasprotna toka: Iredento in Avstrijo! Da ni uspel, temu se ni čuditi; s svojim brezuspešnim naporom je pa pokvaril še ono malo, kar je bilo zdravega na italijanski strani. Slovenci sicer ne obžalujemo njegovega odstopa, veseliti bi se ga pa mogli samo tedaj,

razlegne sedaj po celem Golovcu triumfalno vpitje: „Ga že imajo!“

Z Golovca obrnem oči na krasno pod meno se razprostirajoče mesto. Ogledujoč te prostore trge, te visoke, pet- in večnadstropne hiše, motreč ta živahen promet, to električno železnico, na kateri se prepeljavajo polni vozovi ljudij, je dozorela v meni velikanska misel. Razodel sem jo Ušesarju z vznesenimi besedami: „Ni ga lepšega in naprednejšega mesta, kakor je biser naš, punčica našega očesa, tolažba našega srca — jasna Ljubljana!“

Hiter kakor misel jo je ravno pribrisal bliskovi vlak Ljubljana-Kamnik, ko sva se napravila dalje v gozd. Vedno zelene lipe se prigibajo pod težo okusnega kislega zelja, košate smereke se šibe, toliko lepega grozdja visi po njih. Utrgam si grozd in ga s slastjo obiram.

„To bo kapljica!“ pravim Ušesarju. „Smereke so obilo obrodile.“

„Tudi drugo sadje ne kaže slabo,“ odgovori prijatelj. „Le poglej, koliko jabolk nosijo ciprese. Pa te hruške na tisti le bukvi!“

„Buče šele, buče, po hrastih!“ dodejal sem jaz.

Naklativa si vsak nekaj orehov z mecesnov, ki so v veliki množini rastle na poti proti Šiški.

Tareva jih in hrustava jederca, zraven pa prigrizu-

jeva klobase. Krvavih, jeternih, rižovih klobas in klobasic je kar mrgolelo ob potu. Tu pa tam je mastno in oblastno rila iz zemlje tudi kaka mesena „kranjska“. Bolj ponižni so bili nesamostojni „ajnspenarji“. Sramežljivo so se skrivali za grmovjem in vzpenjali svoje dolge ude ob vejah navzgor.

Vsa zatopljena v svoje važno delo bi bila kmalu preslišala neko govorjenje v bližini.

„Pst!“ — Ušesar me potegne za sabo v grmovje, od koder sva zagledala v neki duplinici, kakoršnih je v Tivoli več, dva človeka. Devojka v prikladni vojaški obleki in mlad fant, najbrž kuharskega stanu, kakor sva sodila po predpasniku, ki mu je visel ob hrbtu navzdol, sta sedela na debelem štoru.

Umolknila sta. Čez nekoliko časa pa slišiva sledeči pogovor:

„Janez!“

„Kaj pa, Micika?“

„Ali pri vas kaj dobro kuhate?“

„To pa to. Vsak dan pečenko s solato, večkrat klobase z zeljem. Če pa opoludne kaj zasmodim — kar se pa malokedaj zgodi — naredim zvečer cmoke, da potola —“

„O, o, o!“ Pretrga Micika jedilni list in hiti: „Janezek, strašansko te ljubim!“

Bliže je prisedel Janez k Miciki, levico položil v njeno desnico, s svojo pa objel Miciko okoli vratu in dejal:

„Oh, Micika!“

Dolgo sta potem sedela molče drug kraj drugaga. Tajinstveno so vršala drevesa nad nami in si pripovedovala o srcu in želodcu, ki sta se iskala in našla.

Prva prekine molk Micika.

„Janeček moj, nekaj mi moraš obljubiti, začne sladko.

„Vse, kar hečeš, Micika. Le ven z besedo!“ odvrne fant.

„Veliko ne zahtevam od tebe,“ nadaljuje dekle. „Da vidim, da me ljubiš čez vse in da se ne bojiš radi mene celo zameriti se svoji gospodi, obljubi, da vsak drugi dan — zasmodiš kosilo.“

Česa ne stori ljubezen!

Povesil je sicer Janez glavico, obljubil je pa vendar. Čiste ljubezni je vzkipek Miciki želodec, nežno je pritisnila Janezkova dražestna ustica na svoje ustne. „Cmok, cmok, cmok“ zadoni nama na ušesa.

Šla sva dalje. Ušesar je pobral sedaj polža, ki je lezel čez pot, sedaj zopet utrgal cvetico.

(Konec prih.)

ako bi z novim namestnikom nastopila tudi nova pravičnejša era, koja bi vpoštevala na Primorakem poleg pravic tretjine Italijanov tudi pravice dveh tretjin slovanskega domoljubnega prebivalstva. Le tedaj — ako ni ta vest le kak pium desiderium — poslovali bi se lahkega in hvaležnega srca od viteza Rinaldinija, ki nam bi s svojo nemogočnostjo napravil toliko — srečo!

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 3. februarja.

— (Deželni zbor kranjski) imel bode jutri, 4. februarja, svojo XII. sejo. Na dnevnem redu so poročila o raznih prošnjah za podpore v vsakovrstne namene in poročila o raznih cestnih zadevah.

— (Društvo „Pravnik“ v Ljubljani.) Opozorujemo vse pravniške kroge ljubljanske na današnji društveni shod „Pravnika“ v „Narodnem domu“, ker je dnevni red jako zanimiv, namreč pogovor o vladnem načrtu novega stavbinskega reda za Ljubljano, kateri pride v deželnem zboru kranjskem te dni na posvetovanje.

— (Repertoir slovenskega gledališča.) Jutri se bode pela opera „Trubadur“, in sicer na korist odličnemu našemu tenoristu gosp. Purkrabeku. Ker ve vsakdo, da je beneficijant jeden stabrov naše opere, je pač pričakovati, da bode gledališče polno.

— (Slovenske gledališke predstave v mesecu februarju) bodo nastopne dneve: Jutri torek 4. (opera, benefica), petek 7., nedeljo 9., torek 11., četrtek 13., sobota 15., (pustni torek 18. odpade), petek 21., nedeljo 23., torek 25., četrtek 27., sobota 29. februarja. Narodna društva naj se blagovolijo kolikor mogoče ozirati na te dneve pri določevanju svojih veselice.

— (Slovensko gledališče.) O sobotni predstavi operete „Deset deklet, a za nobeno moža“ velja prav to, kar smo rekli o premijeri. Druga predstava ni bila nič slabša od prve, pa tudi nič boljše, pač pa so se to pot še boljše opazile številne trivialnosti, izvirne in dodane, katere se nahajajo v opereti. Pri opereti sta se najbolj odlikovala g. Inemann in gosp. Ševčikova, v veseloiгри „Starinarica“ pa gosp. Slavčeva.

— (Deželna komisija za agrarne operacije.) Na mesto višjesodnega svetnika gosp. Frana Tomšiča je imenovan namestnikom pri c. kr. deželni komisiji za agrarne operacije deželnosodni svetnik gosp. Karol vitez Strahl.

— (Predavanja.) V petek 7. t. m. ob 8. uri zvečer predaval bo prof. Ivan Franké v salonu gostilne „pri Maliču“ o ribarstvu kot gospodarstveni stroki. K udeležbi vabijo se uljudno posestniki ribjih vodá, najemniki ribarskih okrajev in v obče prijatelji ribarstva in ribolovnega športa.

— (Slov. učiteljsko društvo v Ljubljani) priredi v sredo 5. t. m. v klubovi sobi „Pri slonu“ zabavni večer. Predavala bodeta gg. Černagoj Fr. in Likar Janko. Začetek ob 8. uri. Gosti dobro došli.

— (Pevsko društvo „Ljubljana“) priredi dne 9. februarja v Koslerjevi zimski pivarni svojo predpustno veselico s pomočjo vojaške godbe.

— (Samomor zaradi nesrečne ljubezni) Včeraj popoldne ustrelil se je v svojem stanovanju na Ribjem trgu trgovski pomočnik g. Kende, Dragotin pl. Pisačič, rodom Hrvat, in sicer kakor pravi v pismu, adresovanem na svojo gospodinjjo — zaradi nesrečne ljubezni. Šele osemnajstletni mladenič preplesal je od sobote do nedelje celo noč ter bil „židane volje“ in nič ni dalo domnevati da namerava storiti konec svojemu mlademu življenju. Pred zrcalom stoječ ustrelil se je popoldne z revolverjem v desno senco; bil je takoj mrtev.

— (Samomor na južnem kolodvoru) Ko se je sinoči mešani vlak pripeljal na ljubljanski kolodvor, vrgel se je neznan, okolu 40 let star mož na železniški tir. Predno je navzočim bilo mogoče vzdigniti in odpraviti neznanega moža, povozila ga je mašina mešanega vlaka. Kolo šlo mu je čez prsa ter nesrečneža v pravem pomenu besede zmečkalo. Iz spričeval, katera so se našla v suknji sklepati je, da je bil samomorilec Alojzij Cimolino iz S. Daniela v Italiji. Truplo preneslo se je v mrtvašnico pri sv. Krištofu.

— (Tudi zabava) Dva gospoda vračala sta se včeraj zjutraj najbrže s kake veselice precej dobre volje domu. V Kolodvorskih ulicah sta nalezla na voziček neke mlekarice; peljeta ga nekoliko časa naprej, potem pa ga prevržeta tako, da se je pobila posoda, mleko pa izteklo na cesto. Mlekarica ki se je mej tem vrnila iz bližnje hiše, zapazivši,

kaj se je zgodilo, zagnala je velik krik in mimoidoči Striceljev hlapec potegnil se je zanjo, vzel gospodoma kapi in zbežal. Gospoda sta tekla z bridkim mečem v roki za njim in ko je hlapec videl, da bi se mu najbrže ne godilo dobro, ako ga zasledovalca dohitita, vrgel je kapi na cesto ter bežal dalje. Čudni prizor privabil je vkljub rani uri znatno število gledalcev. Kakor se nam poroča, plačala sta gospoda mlekariki to izredno zabavo s petakom.

— (Mušica.) Dr. Žitnik: Torej sem vender res propadel z deželnim odborništvom. Dr. Papež: Jaz tudi! Dr. Žitnik: Eh, kaj ti! Koliko si pa ti delal? Ali jaz, koliko sem se trudil le, da sem Svetca izpodkopal, ker sem se bal, da me ne bo volil za odbornika. Vso Dolenjsko sem obletal išoč mu nasprotnega kandidata. Zdaj imam pa tako plačilo. Vidim, tudi klerikalci so nehvaležni!

— (Državna podpora.) Poljedelsko ministerstvo je dovolilo kranjsko-primorskemu logarskemu društvu 300 gld. podpore, in za napravo betonovanega vodnjaka v vasi Preženjske-Njive v političnem okraju litijskem 700 gld.

— (Orožniški stražmeštri) in sicer pravi, ne titularni, dobe namesto pušk revolverje in namesto sedanjih kratkih sabelj dolge, kakeršne nosijo častniki.

— (Roparski napad.) Piše se nam: 21. m. zvečer je pil Matija Fajdiga, živinski kupec, doma iz Dorfarjev pri Zaboici, v neki gostilni. Pri tej priliki je kupil nekaj živine. Bilo je več pivec navzočih. Potem se odpravi domov. Na cesti ki veže Staro Loko s Sv. Duhom, srečal ga je neznan človek, pobil ga z robatim kamenom na tla, ter mu prizadjal težko rano na čelu. Ko se težko ranjeni Fajdiga zavé, zapazi da ima odpet lajbič in iz njega mu je zginila listnica s 30 gld. in drugimi papirji. Fajdiga je še isti večer ta dogodek naznanil žandarmeriji v Škofji Loki. Še tisto noč se je posrečilo vrlemu postajevođji, vloviti roparja. Ropar in pobijalec je bil jeden onih pivec v starološki gostilni, in kdo bi to pričakoval — sin starološkega občinskega svetnika! Zares vse hvale vredna žandarmerija je dobila Fajdigovo listnico z denarjem vred pri lopovu, celo potne liste je imel ropar pri sebi. Seveda s temi bi ne bil daleč prišel, ker so se glasila na ime Fajdigovih krav. Ves škofjeloški okraj se je oddahnil, ko se je zvedelo, da je zlikovec vjet. Tega roparskega napada zato nismo toliko časa prijavili, ker je naše uradništvo že jedenkrat sitnosti imelo. Pred dobrim letom je bil taisti Fajdiga tudi v Stari Loki na vozu napaden, ko je poprej v gostilni nekega Petra Logondra kazal stotak. Tako smo mi poročali. Ker pa Fajdiga ni mogel takrat dokazati, da je bil roparski napaden, podtikali so mu laž, da je bil pijan in vrhu tega so mu še 2 gld. 50 kr. globe naložili, ke ni imel konja privezanega. Naše uradništvo pa je moralo sprejeti v takih prilikah silno nenavaden poravek c. kr. drž. pravdnštva, „da Fajdiga ni bil napaden“. In malo je manjkalo, da niso Fajdigo zopet na až postavili. Že se je govorilo, da je v pijanosti se kam telebnil in se pobil in le urnost žandarmerije ga je rešila.

— (Še jedenkrat cesta mej Rečico in Gorjami) Iz Gorij se nam piše: Bilo je nekako pred štirimi leti, ko sta se posvetovala gorjanski župan in deželni nadinžener, kako bi se najbolje preložila sedanja nerabljava cesta mej Rečico in Gorjami. Bila sta jedina v tem, da bi najbolje ustrezala cesta, izpeljana po solnčni strani rečiškega hriba. Izpeljavo te črte preprečili so takrat V. Jan in somišljeniki s tem, da so vložili drug načrt za imenovano preložitve. Stvar se je zavlekla za nekaj let. V tem času pa se je premislil tudi naš župan. Na prigovarjanje nekega gospoda vložil je pri okr. cestnem odboru nov načrt. Po tem bi šla cesta okolu Rečiškega hriba mimo Schweglove grajščine. Torej imamo sedaj dva nova načrta. Kateri iz mej teh dveh najbolje ustreza dejanskim potrebam? Komur ne kale osebne koristi pogleda, pripoznati mora, da bi Janova progla le tedaj vsestransko ustrezala, ako bi se mimo Slivnikove hiše v Spodnjih Gorjah potegnila vsaj do Jermanove kovačnice. Žumrova pa bi ugajala k večjemu baronu Schweglu in znabiti tudi Jak. Žumru, ako bi se vresničile skrivne želje, da bi se podaljšala do njegovih žag. Kako torej rešiti kočljivo zadevo, katera razburja našo občino? Odgovor je lahak. Slavni deželni zbor naj se odloči za progó, katera se je pred 4 leti zdela še našemu županu in deželnemu nadinženerju najprimernejša. Izza kulis slišimo, da so se nemški poslanci in nekateri zastopniki kmetskih občin odločili za cesto mimo Schweglove grajščine. Upamo, da se bode naš poslanec najodločnejše uprl temu, da bi se z našimi koristimi barantalo.

— (Mila zima.) Iz Št. Vida nad Cerknico se nam piše: Dne 31. januarja t. l. sem ujel metuljakoprivarja. Toplote je bilo ta dan ob 1/2 12 ur popoldne 14° C in to v senci, a dne 28. januarja je bilo ob 8 uri zvečer 14° C mraza. Hitra preemba temperature upliva kaj nepovoljno na zdravje otrok. Mnogo šolskih otrok je obolelo za davico in za ošpicami, nekateri so celo umrli. — Z vipavskega se nam je poslal prvi majnikov brošč. Tudi na Vipavskem

se temperatura močno preminja. Danes teden je brila burja s tako silo, da je preobračala obložene vozove, v petek pa je bil krasen pomladanski dan.

— (Poneverjenje.) Poštnega upravitelja v Poličanah je prijelo sodišče, ker je odstranil priporočeno pismo, v katerem je bilo 5000 gld. Upravitelj je bil že 21 let.

— (Led na Muri.) Od 15. do 19. t. m. je neslo po Muri led, poškodovalo je več mlinov, odtrgalo jeden brod. Iz neke ladije je prevrnilo šest delavcev. Pet se jih je rešilo, jeden je utonil.

— (Tržaškimi kapitularnim vikarjem) je stolni kapitelj volil stolnega prošta dr. Šusta.

* (Pobožni ministri.) V cerkvi „Zu den heiligen neun Chören der Engel“ je vsako nedeljo maša za člane ministerstva. Udeležbe se je vsi ministri s svojimi soprogami. To novotarijo je upeljal grof Badeni in kot dobri katoličani le želimo, da bi sv. Duh razsvetil ministre in jih pripeljal na pravo pot. Kakor kažejo dejanja, se to še ni zgodilo.

* (Nesreče na železnici.) Osočni vlak, ki vozi iz Prage na Dunaj, je v soboto pri postaji Gerasdorf obtičal v snegu. Pri poskusih, nadaljevati vožnjo, je vlak skočil s tira. Več oseb je bilo nevarno, mnogo pa lahko ranjenih. — Pri postaji Mouscrou je vlak francoske severne železnice trčil ob drug vlak. Nekaj popotnikov je bilo ubitih, mnogo pa ranjenih.

* (Bestijalni ljudje.) V vasi St. Coorna blizu Altenmarkta an der Friesting je živila 70letna posestnica Tereza Brauniers s svojima sinoma. Ljudje so bili jako imoviti in so se odlikovali po posebni pobožnosti. Mož Tereze Brauniersove je bil že pred leti umrl, a svoji hčeri iz prvega zakona Antoniji Brauniers volil 13 000 gld., posestvo pa je zapustil svoji drugi ženi Terezi in nje sinoma iz prvega zakona. Antonija Brauniers je bila slabomna a pred šestimi leti je izginila, ne da bi se vedelo kam. Te dni je prišel neki trgovec z živino k Brauniersovim in ker ni videl nikogar na dvorišču, je stopil v hlev. Tu je čul iz nekega kota vzdihovanje. Pristopil je tja in za neko ograjo, nizko in ozko, videl — človeka, golo žensko, ki se je valjala po blatu in vzdihovala. Hitel je takoj po orožnike. Nesrečno bitje, privezano kakor pes, je bila Antonija Brauniers. Mačeha jo je bila pred šestimi leti zaprla v ta brolg, kjer se je nesrečnica popolnoma poživinila. Jesti so ji dajali to kar preiščem, žlice ali vilice ni nikoli videla, a pretepali so jo z bičem, da je bilo nje telo polno ran. Bogabječo mačeho in nje sinova so orožniki odgnali v zapor, nesrečna Antonija pa se je izročila blaznici.

* (Nenavadna menažerija.) Te dni je prišel k nekemu policijskemu komisarijatu na Dunaju širokopleč mož, oblečen v nenavadno široke hlače in ogrnjen z dolgim plaščem ter prosil dovoljenja, prirejati s svojo menažerijo predstave. Povedalo se mu je, da po stari avstrijski navadi se tako važne državniške stvari ne rešujejo ustno nego le pismeno. Mož je bil zelo presenečen, a našel je hitro tehten ugovor. Povedal je uradnikom, da ne more tako dolgo čakati, češ, da so njegove živali lačne in da je sam potreben hitrega zaslužka vprašan, kje ima menažerijo, je mož razgrnil svoj plašč in odvezal mladega medveda, katerega je imel privezanega okolu pasu; ko so uradniki še strme ogledovali medveda, zažvižgal je mož in iz širokih hlač sta skočili dve dresirani podlasici, iz raznih žepov pa je zlezlo dvanajst podgan, ki so se z največjim neposlušovanjem pred slavno oblastjo jele polititi po sobi. Policijski uradniki so priznali, da še niso videli menažerije, katere lastnik bi vse svoje živali in zveri nosil pod plaščem.

Brzjavke.

Dunaj 3. februarja. Ministerski predsednik grof Badeni in ministra Bilinski in Glanz so danes popoldne dospeli v Budimpešto. Iz verodostojnih krogov se čuje, da pogajanja glede pogodbe z Ogersko ne tečejo gladko, zlasti ker ogerska vlada neče odnehati glede kvote. Konkretno obliko zadobe pogajanja šele pozneje, ko se začne konferencije na Dunaju. Madjarski odpor je provzročil, da pride pogodba z Ogersko šele na jesen v parlament, delegaciji pa se snideta 15. maja v Budimpešti.

Lvov 3. februarja. Stavci vseh tukajšnjih tiskarn so začeli štrajkati. Uradni list so danes stavili vojaki.

Sofija 3. februarja. Ministerski predsednik Stojlov je Koburžana prepričal, da je prestop princa Borisa k pravoslavju neizogibno potreben. Koburžan je privolil, da prestopi Boris in Stojlov je to uradoma naznanil klubu narodne stranke. Pričakuje se, da izide še danes dotična proklamacija, prestop pa je baje določen za nedeljo. Kneginja nikakor neče privoliti, da bi princ Boris prestopil in grozi, vrniti se k očetu.

Rim 3. februarja. Listi javljajo, da je vlada sklenila, nadaljevati vojno z Abesinci in da odpošlje dva polka v Eritrejo.

Narodno-gospodarske stvari.

— Centralna posojilnica v Krškam razpošilja svoje poročilo za upravo dobo od ustanovitve, dne 1. septembra 1895. l. do 31. decembra 1895. l. Dohodkov je bilo 3653 gld. 37 kr., upravnih troškov 99 gld. 68 kr., čisti dobiček znaša 1 gld. 49 kr.

— Okrajna posojilnica v Krškem je imela v minolem (jednajstem) upravnem letu 133693 gld. 6 kr. dohodkov in 132206 gld. 2 kr. izdatkov. Čistega dobička je bilo 804 gld. 25 kr. Rezervni sklad znaša 3930 gld. 1 kr. Zadržnikov je bilo 880.

Štev. 46. Deželno gledališče v Ljubljani. Dr. pr. 706.

V torek, dne 4. februarja 1896.

Na korist opernemu pevcu Franju Purkrabeku.

Trubadur.

Opera v 4. dejanjih. Spisal S. Camarano. Uglasbil J. Verdi. Poslovenil A. Stritof. Kapelnik H. Benišek. Režiser J. Noll.

K tej predstavi vabi najludneje

Franjo Purkrabek.

Blagajna se odpre ob 7. uri. — Začetek točno ob 7¹/₈ uri. Konec ob 10. uri zvečer.

Vstopnino glej na gledališkem listu.

Pri predstavi svira orkester slav. c. in kr. pešpolka št. 27. Prihodnja predstava bo v petek, dne 7. februarja 1896.

Zahvala.

Podpisano podžupanstvo županije Stari Trg pri Ložu poskusilo bo po nasvetu učitelja g. Jakoba Žebre-ča napraviti si trtnico in morebiti s tem nov vir dohodkov ubožni občini odpreti. — Obrnili smo se s ponižno prošnjo na veleslavno kranjsko hranilnico za pomoč. Danes dne 27. januarja 1896 prejelo je podpisano podžupanstvo od veleslavne kranjske hranilnice znesek 100 gld. ter ne more drugače, da tem potom svojo ponižno zahvalo izreče in iz dna hvaležnega srca zakliče: Bog plačaj stotero! (1871)

Podžupanstvo Gorenje Jezero

dne 27. januarja 1896.

Jakob Ponikvar, Matevž Mulc,
podžupana namestnik. podžupan.

Iz uradnega lista.

Izvršilne ali eksekutivne dražbe: Marije Rojšek posestvo na Sapu, cenjeno 640 gld. kupljeno po Antonu Rojšeku za 656 gld. dne 5. februarja (relicitacija) v Ljubljani.

Janeza Škerjanca posestvo v Dobjem, cenjeno 1140 gld., dne 5. februarja in 7. marca v Ljubljani.

Loterijske srečke 1. februarja.

V Trstu: 38, 30, 83, 45, 14.
V Lincu: 36, 83, 32, 6, 31.

Meteorologično poročilo.

Febr.	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm. v 24 urah
1.	9. zvečer	745.2	- 0.4	brezveter.	jasno	
2.	7. zjutraj	746.9	- 7.0	sl. svzh.	jasno	0.0
"	2. popol.	746.7	+ 4.5	sl. svzh.	jasno	
"	9. zvečer	746.7	- 2.0	brezveter.	jasno	
3.	7. zjutraj	447.4	- 6.8	sl. jvzh.	megla	0.0
"	2. popol.	749.5	+ 1.4	sl. ssvzhod	oblačno	

Srednja temperatura sobote in nedelje -1.3° in -1.5°, oziroma za 0.3° in 0.9° nad normalom.

Dunajska borza

dne 3. februarja 1896.

Skupni državni dolg v notah	101 gld.	—	kr.
Skupni državni dolg v srebru	101	2	"
Avstrijska zlatna renta	122	45	"
Avstrijska krona renta 4%	101	45	"
Ogerska zlatna renta 4%	122	45	"
Ogerska krona renta 4%	99	10	"
Avstro-ogerske bančne delnice	10.4	—	"
Kreditne delnice	379	75	"
London vista	121	20	"
Nemški drž. bankovci za 100 mark	59	17	"
20 mark	11	83	"
20 frankov	9	60	"
Italijanski bankovci	44	15	"
C. kr. cekini	5	69	"

Št. 102.

Razglas.

(1854—2)

Ribarstvo v samosvojih okrajih mestne občine Kranjske št. 12 in 14 dalo se bode potom javne dražbe dne 8. februarja t. l. ob 9. uri dopoldne v mestni hiši v Kranji v najem. Zakupni pogoji so v mestni pisarni na vpogled.

Županstvo v Kranji, dne 30. januarja 1896.

Martin Mastnak
posestnik

Ivana Mastnak vdova Slovša
poročena.

(1869)

Ljubečno pri Celji Ljubljana
dne 1. februarja 1896.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Tvrška Henrik Kenda si usoja javljati prežalostno vest, da je gospod

Dragotin pl. Pisačić

trgovski pomočnik

včeraj ob 1¹/₈ uri popoldne nagloma preminol.

Pogreb boše jutri dne 4. februarja ob 5. uri popoldne iz mrtvašnice pri sv. Krištofu. (1876)

V Ljubljani, 2. februarja 1896.

Zahvala.

Povodom smrti in pogreba nepozabljivega nam soproga oziroma očeta in svaka, gospoda

Janeza Pleško-ta

c. kr. rudniškega učitelja

izpolnujejo podpisani sorodniki častno dolžnost, izrekači svojo najtoplejšo zahvalo vsem onim, ki so pokojnega tako mnogobrojno spremili k večnemu počitku; posebno pa častitim gospodom tovarišem, ki so od daleč prihiteli; č. gg. darovalcem prekrasnih vencev; č. gg. pevcem za ganljivi žalostinki; prečastiti duhovščini in slav. uradništvu, sploh vsem prijateljem in znancem, ki so na ta ali oni način izkazali svoje sočutje in sožalje ob smrti blagega rajnega.

V Idriji, dne 29. januarja 1896.

(1864—2) Žalujoči sorodniki.

Slovenske in nemške stenografije, kakor tudi koncepta in manipulacije popolnoma vešč, 30 let star

odvetniški uradnik

1866 primerne službe. Vstop po dogovoru. — Ponudbe pod „M. L.“ na upravnishvo „Slov. Naroda“. (1875—1)

Hiša na prodaj.

V dobrem stanu, še ne dolgo z nova postavljena hiša s 6 sobami, 2 kuhinjama, čimnato, prostorno kletjo, sušilnico za meso, vodnjakom z dobro pitno vodo in k hiši spadajočo njivo, se prod.

Hiša stoji tik ceste, jedno uro od Ljubljane na prav lepem prostoru, 5 minut od farne cerkve in 10 minut od velike tovarne. (1870—1)

Kje? pove upravništvo „Slov. Naroda“.

CHOCOLAT SUCHARD
NEUCHÂTEL (SUISE)
CACAO

LEICHTLOSLICHER CACAO

Ausgibung 1 K^o 200 TASSEN

Odlikovan na svetovni razstavi (1892) v Čikagi s svetinjo.

UBERALL VORRÄTHIG IN MEDAILLEN MASSIGE PREISE
FEINSTE QUALITÄT

C. kr. glavno ravnateljstvo avstr. drž. železnice

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. oktobra 1895

Natančno omejeni prikazalci in odhajalni časi omejeni so v priloženem voznem redu.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.)

Ob 12. uri 5 min. po noči osebni vlak v Trbiš, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, des. Selthal v Aussee, Ischl, Gmunden, Bolnograd, Steyr, Linz, Budejovice, Plesanj, Marjine vaze, Hebe, Karlove vaze, Franzova vaze, Prago, Lipeko, Dunaj via Amstetten.

Ob 5. uri 10 min. zjutraj osebni vlak v Trbiš, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, des. Selthal v Bolnograd, Dunaj via Amstetten.

Ob 12. uri 55 min. popoldne osebni vlak v Novo mesto, Kočevje.

Ob 12. uri 50 min. popoldne osebni vlak v Trbiš, Pontabel, Beljak, Celovec, Selthal, Dunaj.

Ob 4. uri popoldne osebni vlak v Trbiš, Beljak, Celovec, Ljubno, des. Selthal v Bolnograd, Ischl-Gastein, Zell na jezeru, Innsbruck, Bregence, Gurth, Genovo, Paris, Steyr, Linz, Gmunden, Ischl, Budejovice, Plesanj, Marjine vaze, Hebe, Franzova vaze, Karlove vaze, Prago, Lipeko, Dunaj via Amstetten.

Ob 7. uri 30 min. zvečer osebni vlak v Kočevje, Novo mesto.

Kamun tega ob nedeljah in praznikih ob 6. uri 36 min. popoldne osebni vlak v Lince-Bied.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.)

Ob 5. uri 55 min. zjutraj osebni vlak s Dunaja via Amstetten, Lipekega Prago, Franzovih varov, Karlovih varov, Hebe, Marjinih varov, Plesanja, Budejovice, Bolnograda, Linca, Steyra, Gmunden, Ischla, Aussee, Ljubna, Celovca, Beljaka, Franzensfeste, Trbiša.

Ob 5. uri 10 min. zjutraj osebni vlak s Kočevja, Novoga mesta.

Ob 11. uri 36 min. popoldne osebni vlak s Dunaja via Amstetten, Lipekega Prago, Franzovih varov, Karlovih varov, Hebe, Marjinih varov, Plesanja, Budejovice, Bolnograda, Linca, Steyra, Pariza, Genovo, Gurtha, Bregence, Turomesta, Zella na jezeru, Ischl-Gastein, Ljubna, Celovca, Pontabla, Trbiša.

Ob 9. uri 33 min. popoldne osebni vlak s Kočevja, Novoga mesta.

Ob 4. uri 45 min. popoldne osebni vlak s Dunaja, Ljubna, Selthal, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabla, Trbiša.

Ob 9. uri 35 min. zvečer osebni vlak s Kočevja, Novoga mesta.

Ob 9. uri 4 min. zvečer osebni vlak s Dunaja preko Amstetena in Ljubnega, Beljaka, Celovca, Pontabla, Trbiša.

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.)

Ob 7. uri 35 min. zjutraj v Kamnik.

Ob 9. uri 35 min. popoldne v Kamnik.

Ob 6. uri 55 min. zvečer v Kamnik.

Prihod v Ljubljano (drž. kol.)

Ob 5. uri 50 min. zjutraj iz Kamnika.

Ob 11. uri 15 min. popoldne iz Kamnika.

Ob 6. uri 30 min. zvečer iz Kamnika.

(1705-27)

Anton Wolf

Karolina Wolf voj. Dolinar

poročena.

Ljubljana, 3. februarja 1896. (1874)

Mesto vsacega drugega naznanila.

Stenograf

zmožen slovenske in nemške stenografije, vzprejme se takoj v moji pisarni. Plača po dogovoru.

Dr. Ivan Rudolf

(1873—1) advokat v Konjicah.

2 lepi stanovanji

obstoječi iz 3 sob, kuhinj in pritliklin, se dasta takoj v najem.

Kje? pove iz prijaznosti upravništvo „Slovenskega Naroda“. (1861—2)

česalnico in brivnico

v Šelenburgovi ulici št. 3

v dr. Koslerjevi hiši in si usoja slavnemu občinstvu jamčiti za najboljšo in najhitrejšo postrežbo. — Priporočaje se za obilen obisk, beleži (1868—2)

s spoštovanjem

Štefan Kostanjec.

Kuverte s firmo

priporoča po nizki ceni

„Národna Tiskarna“ v Ljubljani.

Fotografija.

P. n.

Usojam se najudaneje javiti, da je moj atelié odslej (1860—2)

v **Franciškanskih ulicah št. 12, pri tleh.**

Atelié je opremljen z več vzprejemniki in toaletnimi sobami in vsem novodobnim komfortom in tehničnimi novimi iznajdbami, kar mi bode omogočilo, izvrševati vsa dela najskrbneje in točno in ustrezati vsem zahtevam.

Z udano prošnjo, da se mi blagovoli ohraniti tudi nadalje zaupanje in naklonjenost, katero sem užival doslej, se priporočam z največjim spoštovanjem in ujudaneje

Aleksander Landau.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.